

David Solé i Torné
Cuintes

Col·lecció Narrativa - 100

CUINTES

DAVID SOLÉ I TORNÉ

Cossetània
 EDICIONS

Primera edició: octubre del 2020

© del text: David Solé i Torné

© d'aquesta edició:

9 Grup Editorial

Cossetània Edicions

C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls

Tel. 977 60 25 91

cossetania@cossetania.com

www.cossetania.com

Disseny i composició: 3 x Tres

Imatge de la coberta: Fidel Solé i Torné.

Pintura sobre paella amb els colors i les textures de tres ingredients que han calgut per fer aquest llibre: xocolata, pebrots i pa amb formatge, representats en un eclèctic degradat, que es podrà percebre en boca a mesura que es vagin passant els fulls, per l'ansa impol·luta de la mateixa paella.

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-987-8

DL T 752-2020

ÍNDIX

Tast a cegues.....	5
Coco	17
Declaració	23
Dels estadis dels bacallans.....	41
El bar de les perdudes.....	63
El cranc.....	81
El darrer sacrifici	91
Els 7 cuiners.....	105
Els colors del desig.....	125
Gelatina amb salmó.....	133
Has acaronat sals i sòls.....	135
He deixat la feina a mig fer.....	137
L'alcuinista	139
L'esmolador de ganivets	145
L'últim sopar	167

246 Índex

Pastís de convent	181
Poema per a mi.....	205
Ruta de les espècies.....	207
Sopa picant	223
Taula de llibre.....	227
Vent de grup.....	233

Als que han cregut en mi.

TAST A CEGUES

No era gens de missa, però reconeixia que el fet d'estar asseguda en un banc de fusta d'aquella colpidora catedral li donava serenor i l'ajudava a posar una mica d'ordre a la seva existència. El camí professional que traçava no estava patrocinat per l'ansietat ni per l'estrès. El seu cervell menjava d'un camp de verda i fresca pastura. Els seus ideals es refrescaven contínuament en un rierol d'aigües transparents que no deixaven de lliscar per ningú i la seva integritat dormia cada nit abraçada a qualsevol arbre del propi camí. Aquell microclimatitzat espai de pedra, amb els continus i variats espectacles de llum colors i olors, oferia als seus sentits la inspiració que els calia per posar-se a to abans d'anar a la feina. No s'havia de justificar, però tampoc visitava cada dia el colossal cau de cristians. Potser si ho hagués de fer més sovint, s'hauria plantejat anar a parlar amb un treballador del comportament social o vigilar si entre la verda pastura de la qual s'alimentava el seu cervell, s'hi solia amagar cap bolet traïdor. Els capellans no li agradaven gens, però tots feinejaven en cavitats extraordinàries. Malgrat tot, si avui la mandra es pogués amidar com es mesura la velocitat del vent, segurament

que l'hèlix de l'anemòmetre del molinet que tenia instal·lat a l'estació meteorològica del seu enteniment es fondria.

Era l'hora. Va aixecar decididament les dures natges del banc i, a mesura que s'anava acostant a la sortida, entreveia que havia començat a ploure i a bufar una mica de vent. Avui l'estiu lluiria la seva cara humida. La plaça de la Seu li manava caminar lentament per estar pendent d'on recolzava els talons de les sabates. Les arrodonides i separades llambordes mullades convidaven, insistentment, a practicar una genuflexió o, pitjor encara, a fer un petó a terra tal com solia fer un dels darrers masovers de la basílica de Sant Pere del Vaticà en baixar de l'avió. I encara tot es complicava una mica més quan alguna ràfega de vent es delia per aixecar la curta faldilla florejada i deixar més al descobert unes cames perfectament esculpides i bronzejades o quan s'esvalotava la seva lluenta i endreçada cabellera negra. El meticulós redactat del contracte de treball, signat quasi un any enrere i revisable cada mateix període de temps, no donava peu a lliures interpretacions. Així que el darrer dia de cada mes, la morterada de sou que rebia li recordava que part d'aquest havia d'anar destinat a cuidar la imatge personal, fins al darrer detall, per poder formar part d'aquella seriosa companyia. La noia era la cap de llançament dels nous productes que es posaven en circulació un cop cada bimestre. Entre les diverses tasques que tenia hi figurava la de tastar i de fer la darrera inspecció, just abans que sortissin al mercat.

Aquell divendres, darrera jornada laboral de setmana i també de segon mes, només tenia una tasca programada abans de poder gaudir d'un merescut cap de setmana. Va pensar que el millor fora posar-s'hi de seguida i acabar

tan aviat com fos possible perquè creia, si feia cas a la seva intuïció de dona, que el producte a tastar no tindria gaire recorregut i l'hauria de rebutjar. Es va aturar un instant al bar de capçalera per prendre un cafè curt sense sucre i aconseguir que la calenta fiblada d'amargor i acidesa àrbiga li provoqués la fixació de l'atenció després de l'estona de recolliment. En acabat de posar ordre a tot el que aquell feréstec matí havia desgavellat de la seva atractiva figura, va abandonar el tocador del local i amb un sonor adeu enfilà el camí fins al seu lloc de treball.

Com cada dia, es va presentar davant del seu superior per desitjar-li una bona jornada, interessar-se breument pels preparatius de la sortida que tenia planificada aquell cap de setmana amb el seu flamant vaixell i demanar el codi de referència per extreure del calaix el dossier relatiu al nou producte. Seria el primer i darrer cop que tindria aquell document a l'abast per fer un repàs de les seves dades abans de començar la part pràctica. Calia estar perfectament familiaritzada i preparada per si emergia cap detall distorsionant de la seva estructura o funcionalitat que li calgués tenir en compte a l'hora de fer l'avaluació final. El secretisme amb què es tractava tot el procés era primordial i bastia l'espina d'aquella empresa. Potser per aquest motiu gosava de tanta fama entre els professionals del sector i les persones que gaudien dels beneficis dels seus productes. La faceta que reunia les habilitats i les destreses de la mercaderia era el darrer pas per avaluar la seva sortida al mercat, aquell mateix divendres a la tarda si era el cas. Només calia que la tastadora, després de certificar personalment una correcta actuació de totes les funcions, donés el vistiplau.

Un cop al seu despatx, la noia va fer una trucada interna perquè li anessin preparant la sala de tasts, remarcant, amb veu autoritària, que no s'oblidessin de cobrir tota la part superior del nou producte amb la corresponent banda negra i enfundar-li els quatre extrems fermament perquè aguantessin tot l'examen. Seguint el criteri de l'empresa, calia mantenir l'article en l'anonimat, essent primordial que la tastadora no rebés cap suggestió seva i que el mateix mai pogués identificar la seva examinadora. En hores de feina, la jove era una persona íntegra, inaccessible i indesxifrable. El seu posat presumit podia crear falses expectatives entre el ramat homenívol, que calia trossejar des dels fonaments per aconseguir mantenir tothom davant d'una ferma barrera que la feia inabastable. Sortosament per a ella, poquíssima gent coneixia que al seu interior regnava una intensa dolcesa aromatitzada amb brins de vulnerabilitat, incitant que totes les precaucions fossin poques a l'hora de poder mantenir la màxima credibilitat en aquella empresa.

Nua davant del mirall es va fer una curosa raspallada a les dents i després, amb els cabells mig recollits sota la dutxa, va deixar que la sobtada ruixada d'aigua gelada posés en tensió tots els músculs del cos. Va sortir radiant de la cambra de bany que temps enrere va aconseguir fer instal·lar a l'interior del despatx. Folrada amb un barnús blanc i unes espadenyes de rus del mateix color, s'aturà a la porta, abans d'accedir a l'interior de la sala de tasts per donar dues ordres al comandament de GATÓ, que era el nom de l'ordinador regent. Una per iniciar la gravació de veu de tota la intervenció i l'altra per enfosquir els vidres intel·ligents de l'habitació.

*Divendres, 18 de juliol de l'any 27
Són les 9.30 i em dispo a fer el tast del producte MJ22-141/N.*

Contemplo l'article en posició vertical.

La seva presentació és correcta.

La seva preparació per passar aquest darrer test abans del llançament d'aquesta tarda, si escau, sembla que està a l'altura.

Començo:

FASE VISUAL

El primer cop d'ull és convincent. Em proporciona una sensació de confort i assossegament. Cap percepció, per tant, de rebuig.

Tot indica, fent un examen visual una mica més profund per tot el contorn, que ha estat molt ben modelat. La netedat, el color, la brillantor i la seva proporcionalitat denoten una formidable presència.

Cap agent estrany trenca l'harmonia de la seva morena i elàstica estructura superficial on predominen marcades formes sense estridències ni punts intimidatoris.

Cal destacar l'absència total de matèria queratinosa llevat, suposo, de la part superior i dels extrems enfundats que seran examinats més tard pel meu company distribuïdor, si arriba el cas. És bon senyal que comencin a aparèixer, en la meua boca, tímides secrecions de les glàndules salivals.

Interval d'un minut per passar a la següent fase.

FASE OLFACTIVA I TÀCTIL

Les distàncies s'escurcen per poder palpar i copsar les aromes sense cap interferència.

Mentre ressegueixo tot el perímetre de la part superior amb les mans, s'alliberen aromes fresques de camp verd, de jardí florit, de bosc jove i de primavera encesa. A la vegada, la fermesa i l'elasticitat al tacte no deixen cap dubte sobre la qualitat de l'estructura.

Deixo caure lentament els genolls a terra i continuo l'exploració per la part inferior del producte. M'arriba a l'olfacte una lleu nota de càlides espècies resinoses i un record d'aromes fumades i torrades que, combinades amb les dues pètries i llargues formes de vellutat tacte, donen força i una mica d'altivesa a l'article. Crec que aquest darrer adjectiu es podria traduir per seguretat, sense por d'equivocar-me.

Si aprofundeixo en l'anàlisi dels plecs i prominències que no solen estar exposades contínuament, però que són la part més valuosa de l'estructura, puc copsar, al nas, una cremosa acidesa sota un mantra format per repeticions aromàtiques de mel de mil flors, arrop de roselles i una lleugera evocació de desbocament animal.

Detecto, en les meves mans, un augment de la temperatura i un lleu pessigolleig a la panxa mentre verifico el caràcter ferm de l'arrodonit perfil del darrere. Al mateix temps certifico certa activitat en el sector frontal, just davant de la meua cara que he d'apartar a correcció!

Interval d'un minut i mig per passar a la següent fase.

GATÓ, baixa dos graus la temperatura de la sala.

FASE GUSTATIVA

Abans de començar aclariré que la fase en curs serà executada amb la boca, les mans i l'oïda. Els llavis i la llengua per descobrir els dos estadis que tot seguit identificaré. Les mans per donar assistència. L'oïda sempre amatent per distingir i

classificar els diferents sons que l'aparell en estudi pugui arribar a emetre a conseqüència de les reiterades intervencions que em dispo a efectuar. Amb tots aquests paràmetres em resultarà més fàcil poder donar un veredict final més acurat i fidel.

Els llavis: permetran desxifrar la temperatura i el grau de tremolor. Totes dues variables produïdes per l'efecte de l'acció i la reacció.

La llengua: propiciarà l'activació de nombroses sensacions alhora que accedirà al gust real del producte durant tot el procés i en tots els seus estats. No descarto poder utilitzar, d'una forma testimonial, les dents, si l'eficàcia em demana anar una mica més enllà per poder avaluar amb una exactitud més gran qualsevol resposta que demani més profunditat d'actuació.

Deixar palès que, si em cal més assistència bucal, tot lo referenciat en aquesta fase ho utilitzaré durant la següent, encara que no es torni a especificar més.

Dono per finalitzada la fase gustativa.

Gravació en pausa, interval de dos minuts per a recuperació.

GATÓ, baixa dos graus la temperatura de la sala.

Exposició de la fase.

Escalfor. El comportament ha estat correcte. Ha augmentat la temperatura de la coberta a mesura que l'activitat ha anat evolucionant.

Tremolor. Detectats dos moments de tremolor amb el tacte humit ben diferenciats. Un de convulsiu o agitat a causa de la meua intervenció en els dos petits punts protuberants de la zona central superior, coincidint amb una lleu participació

de les dents. L'altre tremolor ha estat ben portat, de naturalesa mística ha esdevingut lleu, llarg i llibertí. L'estremiment simultaniejava durant el golós minut que els meus llavis i la meva boca han estat plenament pendents del complement principal que penja de l'espai central abans de la bifurcació estructural.

So. Els sons emesos per l'article no han molestat, distorsionat ni desconcentrat el correcte transcurs de la prova. Cal posar de manifest que en funció del tipus d'exploració i de la zona explorada, aquests sons han pujat de ritme amb intervals més curts de silenci entre els tons acústics. D'altra banda, cal emmarcar que la intensitat no ha sofert cap increment sobtat que hagi significat arrabassar el meu llindar auditiu.

Sabor. El primer contacte de la meva llengua amb la cuirassa examinada ha provocat una petita burxada àcida als receptors gustatius que ràpidament ha desembocat en una agradable sensació dolcenca. Seguidament he portat a terme un curós recorregut, conscientment llépol, per totes les dreces estructurals a fi de poder copsar cadascuna de les sensacions que els acabaments nerviosos de la meva rosada llenca en particular i del meu cos en general han pogut acollir. Puc interpretar que les excel·lents percepcions gustatives, basades en una arrogant frescor subtilment mesclada amb una vellutada elasticitat i combinat tot amb les humitats desfermades al meu endins, donen puixança a un producte de primera qualitat a l'espera de la fase definitiva.

Interval de dos minuts per passar a la següent fase.

FASE ACTIVA I ZENITAL

Condueixo l'element que fins ara ha estat en posició vertical, a tocar de les màrfegues de la flonja tarima on es

desenvoluparà la resta del procés. M'hi aparto i respiro profundament i conscientment tres cops per alliberar la tensió acumulada. Em trec molt lentament el barnús i el dispositiu suaument a terra per no originar cap petit corrent d'aire que pugui desequilibrar res. Deslliuro els cabells del seu estat procurant de no ocasionar cap mínima sensació que pugui molestar i els torno a recollir completament, amb cura, per desenvolupar millor la meva tasca. Agafo la figura i la faig jeure horitzontalment damunt dels matalassos prims. Nua, doblego el tronc i desenfundo els peus de les espadenyes de rus blanc. Nua i resoluta, pujo al seu damunt, m'el situo entre les cames i m'hi assec per iniciar, activament, la fase final.

Després d'uns instants la sensació és molt plaent.

Noto un ascens de la temperatura.

Augmenten els ritmes cardíacs.

Torno a copsar, ara sota meu, una intensa tremolor que sembla estar a punt de descontrolar-se.

Retornen a les meves entranyes unes humitats sobrevingudes. Sembla un desdoblament de les aigües.

Es desboquen els batecs dels cors.

Percebo per tot el cos una lleu picor que m'atrapa.

Creixen encara més les temperatures corporals.

Ens sacsegen els ri-ritmes cardíacs, les em-missions fffòniques i la velocitat de la meva saaang.

Com. Una. Punxada. Neix una. Esgarrifança. A la. Base. De. L'espina que fueteja violentament totala carcanadaaaaaa.

Sento la bromera empresonada que expulsa l'element en comunió, després del xoc de corrents. I ara, tot d'una, l'olor de mar fonda llisca per una calitja de placidesa i mansuetud.

Gravació en pausa, interval de cinc minuts per a recuperació.

Dono per finalitzada la fase activa i zenital.

GATÓ, puja progressivament quatre graus la temperatura de la sala.

Exposició de la fase i conclusions.

Exposició de la fase:

Encara estic una mica trasbalsada, però perquè se m'entengui amb la precisió més absoluta diré que ha estat, continuant amb el símil sobre l'aigua salada, primer un fantàstic esllavissament submarí, després un magistral sisme i finalment un meravellós tsunami.

Quan tot era acabat i creia que ja havia arribat estèlvia al darrer port de la creativitat sexual, encara reeixia una altra onada lliure i una més encara.

Abans de la gran venida, quan pensava que tots els hams de la meva carn ja eren escats, tornaven a regirar-se lliures milers de cuquets perduts per tots els racons del meu cos. Després de la rítmica i luxuriosa dansa entre la gavina i el dofí, sincronitzada amb una perfecció esfereïdora, estava segura que acabaria per posseir l'extenuació del plaer, però ràpidament emergia del fons una nova mola d'energètica i obscena satisfacció.

Finalment he donat per acabada la sessió perquè la musculatura que m'aguanta ha deixat de respondre els manaments del meu cervell i a la meva íntima barca s'ha desfermat un ardent motí.

No sé si se m'ha entès, si m'he explicat prou bé. És el primer cop que em passa una cosa semblant i temo que el cap hagi construït una narració clara, acurada i estructurada per desembocar erròniament en una barreja de termes i emocions que emetin un missatge distorsionat.

Res, que vull deixar gravat que ha estat el millor sexe de la meua vida, amb un retrogust ple, llarg, llaminer, luxuriós, esgarrifós, insondable i pertorbador. També cal dir que reconec la meua errada en pensar que aquest model no tindria cap recorregut i acabaria rebutjant-lo.

Conclusions:

Després d'examinar amb profunditat l'MJ22-20/N, arribo a la deducció que és un producte d'excel·lent esfera. Tinc el convenciment que a partir de la presentació d'aquesta tarda només se'n parlarà sorprenentment. Les subhastes diàries a les quals se sotmetrà l'MJ22 per tenir dret, el qui liciti, a una nit en la seva companyia, generaran a la botiga en línia del nostre client uns beneficis inimaginables. Per tal motiu és important confeccionar una fitxa tècnica de sortida que especifiqui clarament tots els efectes del present tast a fi de donar el màxim d'informació a les possibles usuàries.

La nostra empresa, líder en detectar els millors productes sexuals humans, aconseguirà, un cop més, treure al mercat el millor article de l'any.

GATÓ, si et plau, baixa quatre graus la temperatura de la sala que incorporo un interval final de mitja hora per donar el vistiplau definitiu. Una darrera cosa, GATÓ, atura la gravació.

COCO

El temps reconeix les dreceres?

No paro de pensar en aquella llarga i xafogosa tarda, quan la petita cala ens va prometre no atabalar-nos amb l'estrident so de les seves enjogassades ones mentre gandulejàvem sobre un flonjo jaç de càlida sorra blanca. Ho vaig agrair, però tenia el cap en una altra banda i la Valèria ho sabia. Tots dos érem conscients que res del que m'estava explicant quedaria enregistrat entre els plecs del meu encèfal, però per res del món volia que deixés d'enraonar. Aquella veu em donava pau, la suau cantarella a cau d'orella permetia relaxar-me i el seu dolç alè m'aportava una inquietant calidesa que feia somniar un estremidor futur. Tot podia renéixer aquell mateix vespre. Ella ho entenia i em deia: "Adrià, amor, no t'hi capfiquis, sé que tot anirà bé." Llavors, per un instant, el meu enteniment tornava a la platja, la mirava, li feia una rialla, després un petó a la punteta del nas i partia de nou cap al seu anhel. Encara havia d'anar al Coco a entregar un paquet que havia arribat a darrera hora d'aquell mateix matí, però l'estona de berenar era sagrada a Arecibo i el mango madur que ens acabàvem de menjar donava contingut al moment més desitjat de cada tarda. Just ara m'entristeix recordar com recuperàvem el suc de la fruita quan s'esmunyia coll

avall, galopant sobre els cossos mig nus seguint el ritme de cada mastegada i les nostres àvides llengües l'atrapaven entre pessigolles, riallades i una passió torbadora. L'os de la fruita l'enterràvem per revertir a la terra una mica del que ella ens regalava i aquell dia el vam soterrar al costat d'un tros de fusta prima i serigrafiada amb uns intensos tons blaus que van provocar la nostra fixació. Vaig pensar que aquell taulonet, falcat entre els calçotets i els texans curts, amb el cinturó ben cordat em protegiria, poc o molt, els músculs lumbar abaltits per la feixuga feina de transportar embalums pertot arreu des de l'oficina de missatgeria, que era on treballava unes poques hores cada dia. El municipi d'Arecibo, malgrat que no és gaire gran ni dens, rep infinitat de paquets, atesa la magnitud i la importància del Coco, que és així com tothom coneix i anomena l'immens radiotelescopi.

El treball anava empentant el temps amb despit fins que el sol, en abandonar la platja, va fer tornar el meu capficament.

Recordo com s'apropava el moment i la sensació de no tenir prou seguretat per estar totalment tranquil. Si la victòria no era contundent, el meu futur patiria un important trasbals i tots els meus afanys desapareixerien esclafats per la força d'un veredicté contrari. Sense recursos econòmics, la meva formació i el meu avenir només depenien d'aquell ajut, havia de vèncer perquè només servia la victòria. El fet era que cada bienni un conegut empresari americà que estiuja al meu municipi convoca un concurs per accedir a una beca que ell mateix atorga amb la finalitat de poder estudiar disseny en una de les millors escoles del món, a Rhode Island. És un certamen obert a tots els joves de

Puerto Rico, però només un en surt llorejat. Prèviament, sempre hi ha una selecció de deu finalistes d'entre tots els que envien el projecte d'una moderna escultura per ser plantada al davant de la catedral de San Felipe, sense que sigui inescalcant amb la pròpia catedral ni amb l'entorn. A continuació, en aquesta passada edició, els deu escollits havíem de dissenyar una figura animal per instal·lar sobre un autobús i fer de reclam publicitari. Evidentment calia pensar en tot, un material que fos lleuger però resistent als fenòmens naturals i mediambientals, també al vandalisme i als altres entrebancs propis d'una gran ciutat com els cables, els túnels o les passarel·les. Era necessari fer una acurada previsió tenint en compte que els colors corporatius i el text que hi havia de figurar els donava l'empresa que hipotèticament volia disposar de la idea. Un jurat va decidir qui mereixia estar entre els darrers tres finalistes i afortunadament jo en vaig ser un. Tres dies abans de saber qui seria l'afortunat, els triats vam rebre la notificació, en sobre tancat i segellat, del que hauria de ser el darrer escull. El comunicat era clar, ens demanaven fer una composició vertical i lliure destinada per a decoració. Havia d'estar dissenyada amb dos únics materials, un de gris i un altre de blanc, un de metall i l'altre orgànic, sense superar, tot plegat, els 100 centímetres d'alçada. Semblava fàcil però vaig haver d'invertir tota la imaginació i tots els coneixements per barrejar-los amb cura i destresa. Calia un disseny impactant en la seva execució i en la seva explicació, una cosa pura, bella, emocionant, fantàstica i sobretot que estigués envoltada de la seva pròpia energia.

En el darrer tram del dia els tres seleccionats estàvem acabant d'assentar les obres, cadascun al darrere d'una taula

amb el seu treball a sobre perquè així estava estipulat. De sobte van anunciar l'arribada del senyor Mac Ferguson amb el seu immaculat cotxe i tothom es va tensar. La cosa aniria ràpida. Ràpidament ens van explicar que ell passaria a contemplar les obres i cada autor hauria de fer una breu exposició del seu significat que no passés, en cap cas, d'un minut. Així de senzill i així de complicat. Un altre cop eixia la maleïda dicotomia, darrerament massa coses, pel meu gust, eren contràries. En qualsevol cas, cap de nosaltres ens podríem esplaïar, havíem de ser clars, concisos i sobretot convincents, però la paraula no era res més que la crossa de la imatge. Apareix ara al meu interior el neguit que em va sobreixir per tots els porus d'una pell que no tocava la tremolosa carnadura quan l'home va entrar a la improvisada galeria d'art. Mentre feia un tomb tranquil pel nostre darrere, vaig copsar que la meva obra no acabava d'agafar l'estabilitat que li calia per restar completament segura sobre la taula. Vaig pensar que, segurament, el lloc on va estar composta no devia tenir una base completament plana i l'ancoratge, en aquell lloc, era el correcte, però la inclinació de la taula expositora de fusta polida era molt accentuada i hi havia el perill que un despistat corrent d'aire se l'endugués a terra. En Ferguson ja estava plantat al davant del segon finalista i els meus nervis es contrabançaven a la vora de l'abisme. Tanta feina, tantes il·lusions i tot es podia esbocinar per un cop de vent. Calia alguna cosa més que un esquix de sort.

L'home important, en acabat de sentir l'explicació del veí, es va posar una mà a la barbata i va fer un pas enrere. En aquell moment, com si la flamant figura del mecenes deixés d'obstruir el flux natural dels esdeveniments, vaig

notar la brisa fresca del capvespre a la galta i la bafarada de mar brava lliscant per damunt dels llavis. Una ferotge esgarrifança va anunciar que allò podia ser la terminació de la meva fantasia, però tot d'una, en un instant de lucidesa, em vingué al cap la vella fusta cedida per la platja i que encara duia parapetant-me la musculatura lumbar. Amb un hàbil gest la vaig recuperar i sense parar-me a raonar res, entaforada entre la taula i la base de l'obra, va esdevenir la falca de la meva esperança, talment com s'equilibra el primer amor per allargar la dolcesa del sentiment. Va ser extraordinari examinar com el consumit blau de la serigrafia i el text que l'acompanyava, trencaven i al mateix temps enaltien, la serenor dels dos colors de la peça creada.

El llorer no va ser per a mi perquè, bàsicament, els materials que calia utilitzar havien de ser dos i no tres. Malgrat el desencís assolit, el disseny realitzat amb les molles d'un matalàs vell i diversos ossos de sépia amb la intrusió, a darrera hora, del tros de fusta on el color de la mar dibuixava un peix, al costat de les lletres "Blau" i "Tarragona", va meravellar tant el benefactor que ara mateix escric aquesta carta adreçada al món sencer, des de l'aula de pintura de la Rhode Island School of Design, on vaig començar a estudiar, ara fa dos mesos, amb tota la carrera pagada.

Quina burla del destí!

Vull que tothom sàpiga quin ha estat el moment més feliç de la meva vida i el deixo imprès més amunt. Desitjo també agrair la fermesa que m'han atorgat les quatre falques més importants de la meva existència, els meus pares, la Valèria i aquell venturós tros de fusta blava. I ara torna a brollar la dicotomia.

Envoltat de pots de pintura bavejant gotes de colors, d'estampades i escampades revistes rellegides ociosament pel paviment, de draps virolats sargits amb la suor d'uns obstinats pinzells, de levitants llenços que riuen de ràbia i de murs ferits de viva originalitat, pateixo, agenollat al costat de tretze companys més, escrivint aquesta densa carta.

Disculpeu les taques que pugui haver-hi al full perquè no és art, és el flux del profund dolor que em vessa sense volença en saber que els quatre encaputxats que tenim al darrere, després d'obligar-nos a relatar, escuetament, el millor moment de la nostra existència per fer estremir el món, aniran posant fi, d'una en una, tretze de les catorze vides i tots els nostres somnis de llibertat de cop. Sapigueu a la fi que, si de més temps disposés, dissenyaria el crit més irritant que ningú no ha sentit mai.

Ara estem en el cantó de la vida o de la mort, vet aquí la dualitat.

Qui ho sap!

I sí!

Lamentablement el temps coneix moltes dreceres!